

[Aksel Møller.]

stiske materialer at rette os efter, har til rådighed, nemlig august 1953 sammenlignet med august 1954. I denne periode steg pengemængden med 48 mill. kr., skønt nedgangen i valutabeholdningen var på 429 mill. kr. Den nedgang, som burde have fundet i kraft af tabet af fremmed valuta, blev netop neutraliseret ved, at statskassen forøgede sin gæld til nationalbanken med 363 mill. kr., og dertil føjede bankens øvrige dispositioner så 114 mill. kr.

Burde den højtærede finansminister, når disse tal nu er lagt frem for ham — og han har dog selv kunnet stifte indgående bekendtskab med dem — ikke meget hellere i går have erkendt, at hans salgspolitik for statsobligationer var forkert fra den dag, han trådte til, og indtil det øjeblik, da det blev klart, at hele regeringens politik byggede på et fejlsyn?

Såvidt jeg erindrer, er datoen for denne erkendelse den 2. eller 3. juni i år — i alt fald er det den dato, offentligheden fik det at vide — for da nedsatte finansministeren kursen for statsobligationer. Hensigten hermed må altså have været, at nu skulle der inddrages penge fra omløbet, og kreditten skulle strammes — altså en tydelig erkendelse af, at den politik, man hidtil havde ført, ikke kunne fortsættes.

I maj måned, lige før denne erkendelse kom til udtryk overfor offentligheden, har salget kun omfattet obligationer til en kursværdi af 7 mill. kr., og i månederne forinden havde det været langt fra tilstrækkeligt til at dække statens kapitalbehov. Senere, efter disse første junidage, har man forhøjet diskontoen, kastet den lave rentes politik fra sig, som om man havde brændt fingrene på den, hvad man jo også har, og nedsat obligationskursen, og dog har man fra slutningen af juni til slutningen af august hverken ved diskontoforhøjelsen eller ved salg af obligationer formået at vende lykken. I de to måneder, der er gået efter diskontoforhøjelsen, og efter gentagne nedsættelser af obligationskursen er pengemængden stadig, målt som seddelomløb + foliokonto, steget med 81 mill. kr., skønt valutatabet har været på 108 mill. kr. I de to måneder har staten trukket 260 mill. kr. på nationalbanken.

Det forekommer mig, at ethvert forsvar

for regeringens pengepolitik, al tale om, at regeringen har ført en forsvarlig pengepolitik, må forstumme overfor disse kendsgerninger. Selv efter at misæren var gået op for regeringen, har dens rentepolitik desværre været fæmlende, og salget af obligationer til dækning af boligstøttelånene går, såvidt jeg forstår, kun trægt.

Hvis jeg var den højtærede finansminister, ville jeg virkelig spørge mig selv, hvad det er for tendenser, som rører sig, og som, når alt kommer til alt, forhindrer de virkninger, han venter sig af den økonomiske politik, han siden begyndelsen af juni er slået ind på. Bunder det ikke i en almindelig tillidskrise i det danske erhvervsliv og den danske befolkning, en mangel på tillid til regeringen og dens evne til at klare de vanskeligheder, den har skabt? Tror den højtærede finansminister virkelig på det, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) i dag prøvede at få os andre til at tro: at der er nogle mystiske kræfter bagved det hele, som modarbejder regeringen og lægger fælder for dens fod? Mon ikke den højtærede finansminister er så meget klogere end det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) — der står jo ude i vandrehallen, at man for at blive minister skal være så klog, at man kan forstå fuglenes sprog — at han er klar over, at når det ikke lykkedes ved disse almindeligt anvendte pengepolitiske midler hurtigere at rette situationen op, skyldes det simpelthen, at der mangler tillid til regeringen ude i befolkningen?

Nu ved jeg naturligvis godt, at det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), hvis man nævner bankerne som eksempel, vil være tilbøjelig til at tro på, at her har kapitalismen iklædt sig netop den kåbe, som man i socialismens oprindelse, før man afskaffede Karl Marx, ville have befolkningen til at vende sig imod. Derfor er det med lidt bekymring, jeg nævner den omstændighed, at i de sidste måneder, netop de to måneder, der er gået siden diskontoforhøjelsen, er seddelomløbet vel faldet med 104 mill. kr., men samtidig er folioindskudene i nationalbanken steget med 185 mill. kr., og denne foliokonto består af bankernes kassebeholdninger, penge, som holdes til disposition for en frugtbar anbringelse, når muligheder viser sig, altså penge, som den højtærede finansminister ved en rigtig salgs-